

UN ANY DIFÍCIL

Josep Moll Marquès

Les Illes Balears es troben davant un any certament difícil. Si el tauler d'escacs polític de les Illes es contempla des del punt de vista del govern del Pacte de Progrés, només té assegurada una cosa: de moment no li faran escac i mat.

La política del Partit Popular demostra que els conservadors no han digerit la derrota, i els seus plantejaments com a oposició no tenen ni la mínima projecció exterior. De fet, el PP està cometent els mateixos errors que han comès tots els partits que han hagut d'aprendre l'ofici d'oposició: limita els seus plantejaments a la tribuna parlamentària i al negativisme per principi, però no troba la via per apropar-se al ciutadà. Cosa que no és gens senzilla estant a l'oposició, però per a la qual es podia suposar que el PP illenc, després de setze anys al poder, disposaria d'una infraestructura que li pogués servir de suport en les hores sempre ingrates de l'oposició.

Tanmateix, aquest no és el problema principal del PP. Molt més greu és la seva manca de lideratge acceptat i consolidat, que fa que els conservadors semblin haver perdut el nord. Situació que, com és sabut, sempre fa aflorar totes les querelles internes i les ambicions personals, que no fan més que parilitzar la capacitat d'acció d'un partit.

En teoria, el líder del PP illenc és el ministre de Medi Ambient, Jaume Matas, però és un líder que no té cap autoritat. Primer, perquè precisament és l'home que va perdre les eleccions. Però sobretot perquè, en una corroboració evident segons la qual el senyor Aznar ha nomenat una sèrie de ministres amb l'única intenció de reforçar-los amb vista a la recuperació de determinades comunitats autònomes, està intentant dirigir el PP illenc des de Madrid, cosa que l'obliga a fer-ho per mètodes autoritaris.

La seva llunyania no li ha permès copsar que aquests mètodes, que el seu mentor Gabriel Canellas podia practicar sense problemes, a ell, no li són tolerats.

No tenen raó els optimistes del PP que diuen que ja no són possibles. Un president amb prou autoritat moral podria fer-ho. Però el senyor Matas, evidentment, no. Així ho demostra el fet que el qui havia de ser president del PP a Mallorca, Jaume Font, renuncià al càrrec perquè no va estar disposat a acceptar que el senyor Matas li fes l'executiva. I com és lògic, l'autoritat del president finalment elegit, que va acceptar aquesta imposició, és del tot inexistent.

El Govern del president Antich no podria cometre cap error més greu que

“La llunyania de Matas no li ha permès copsar que els mètodes autoritaris que usa per dirigir el partit no li són tolerats.”

adormir-se en els llorers de la manca d'una alternativa. Per molt que l'ex-president Gabriel Canellas no s'amagui de dir públicament que hi ha govern de progrés per vuit anys més, perquè el seu partit, el PP, està dividit i anorreat, les coses es poden complicar molt l'any vinent. Perquè el Govern balear no pot desconèixer que està a punt d'arribar a la meitat del mandat sense haver pogut consolidar la seva imatge davant l'opinió pública. A punt d'entrar a la recta final de la legislatura, això farà créixer dins cada partit del Pacte les ànsies de perfilar-se amb personalitat pròpia.

Els socialistes del PSIB-PSOE no s'hi veuran directament afectats, perquè tenen en el president Francesc Antich un líder sòlid i indiscutit. Però hauran

d'ésser conscients que seran el punt de referència per als altres socis de coalició a l'hora de marcar diferències, sobretot perquè alguns d'ells, com Esquerra Unida i Els Verds, saben que a les properes eleccions es jugaran l'existència. En aquestes circumstàncies, la temptació d'accentuar distàncies ideològiques i plantejaments polítics poden conduir a un augment de la tensió lògica en una coalició no suficientment consolidada.

Més greu és el cas del PSM, que, des dels seus plantejaments nacionalistes sense acabar de renunciar als orígens d'esquerra, es troba en un dilema evident: per una banda, les restes de la formació del Govern balear, amb la renúncia al senador a favor de la vice-presidència, van deixar ferides internes que no acaben de cicatritzar, sobretot perquè no es debaten obertament. I per una altra, sap que els partits creixen (i les eleccions es guanyen) en el centre de l'espectre polític, i allà es troba, en l'àmbit nacionalista, amb l'espai ocupat per una Unió Mallorquina que farà tots els esforços imaginables per no veure's desplaçada d'un terreny que li garanteix la supervivència política, que és en definitiva l'únic a què pot aspirar mentre no sigui un partit, sinó un simple apèndix de la seva presidenta, Maria Antònia Munar.

A tot això hem d'afegir que econòmicament hi podria haver algunes turbulències: la pujada del dòlar i del petroli per un costat, i la normalització, per un altre, de la situació política i bèl·lica en alguns dels països competidors nostres, detrauran turistes dels que miren més el preu que la qualitat del servei, però que aquí encara ens fan falta.

L'any vinent, doncs, es decidirà si el Pacte de Progrés haurà estat una anèdota en la història de les Illes Balears, o si es posen els fonaments per consolidar, en les eleccions de l'any 2003, l'alternativa de progrés.